

душею з усім народом УНРеспубліки, власною нашою волею хочемо і бажаємо обнови́ти національну державну єдність нашого народу, що панувала за Володимира Великого і Ярослава Мудрого а до якої змагали наші великі гетьмани Богдан Хмельницький, Петро Дорошенко та Іван Мазепа. Від сьогодні Західна Україна лучиться в одно нерозривне тіло - в СОВОРНУ і СУВЕРЕННУ ДЕРЖАВУ".

Із книги др.М. Стахова: "Україна в добі Директорії УНР" том II.

150-літній ювілей уродин Т.ШЕВЧЕНКА.

О.Тисовський з нагоди відслонення Шевченкового пам'ятника у Вашингтоні США
Відень, 16.УІ.1964.

ЛЮБЕ ПЛАСТОВЕ ТОВАРИСТВО !

1. Велич Т.Шевченка.

Тоді, як будете зайняті приготуванням до великого, в нашому культурному бутті, надзвичайного свята, я хотів би заглянути у Ваші думки, у Ваші почування, у Вашу душу. Вірю, що як слід уявляєте собі, любі друзі, кого то намагається український нарід зобразити і вивести перед широким світом, що славу маєте Ви своїм зорганізованим виступом звеличити, чим саме повинні Ви, українські пластуни, переконати всю свою і чужу /приятна вона чи ворожа/ чутливість, що Тарас Шевченко поклав глибоку незрушиму підвалину існуванню української нації.

Знаю, що важко вимагати від усіх Вас, щоби Ви справді змогли думками змірити глибину цих основ, що їх своїми творами, пожертвою свого життєвого труду, закріпив Тарас Шевченко для свого улюбленого народу, для своєї мрії, свободної, вільної від насилля, України. Важко вимагати від Вас те, чого вповні ще не встигли досягнути наукові дослідники Шевченкознавства.

Але серцем, почуваннями, молодечим захопленням, можете Ви, любі друзі достроїтися вірно до того напричуд однозгідного шанування цілим великим українським народом щораз живішої пам'яті нашого могутнього генія. Власне ця зразкова однозгідність усього громадянства у тому одному, без ніякої різниці, вказує на несумнівну одноцілість того, що ми називаємо й відчуваємо, - як українську націю. Такий може виїмковий а хочби лише рідкий у своїй прояві національної сукупності, повинен нас українців, а зокрема нас пластунів наповнити благородною гордістю, національною свідомістю, що його, ми український нарід, маємо також між геніями, - небувалого, ще лиш людству мало відомого, справжнього духового володаря над усіми нами, що чванимося українським родом чи походженням.

Кожна справжня нація, як знаємо, має або підшукує собі в минулому або в сучасності, часом навіть присвоєє собі чужого генія, що його славить і обожає чи то як письменника, патріота, чи як політичного провідника, освободителя зпід чужої кормиги, славного володаря і т.п. Але все те одинцем не наш Тарас Шевченко. Тамтих, хоч великою більшістю цінять, хоч признають їм великі заслуги то по правді все таки не всі їхні земляки однозгідно, одногосно і без застережень доцінюють їх велич. Вкінці буває навіть, що попри всю пошанузнайдуться такі їхні земляки з якої то партії, що також зненавидять і - уб"ють.

2. Чим був і є для України Т.Шевченко.

Тарас Шевченко був для свого народу рівночасно всім: мистцем, поетом, письменником, патріотом, політиком, воскресителем, оборонцем, духовим

провідником, мучеником за правду, пророком--словом усім, кого поневолений, закріпощений нарід потребує, щоб не загинув.

Він ненавидів злоби, несправедливости, картав своїх за погань, за зраду, за відступство, за безхребетність, докоряв воргам за нелюдність, поневолення народів, знущання, - не зважав на ворожу мстивість, переслідування і в'язнення.

Не було у нас і нема між своїми нікого, що ізза якогось партійництва поборював би Шевченкові думки, ідеї і схотів би явно противитися його наукам і пересторогам. Очевидно, - ворогам був і є Шевченків світогляд і ідейність дуже не по нутру, тому треба було їм намагатися згнобити його, щоб не стояв він на перешкоді задумові погубити раз на все український нарід і заграбати його землю. Тому маємо причину бути гордим на нашого Тараса Шевченка, як ніодна інша нація на свого національного генія.

3. Чим є Тарас Шевченко для Українців на чужині.

Одно, лиш, любі Друзі, може відібрати нам Тараса Шевченка, наче якийсь дар - що на нього ми не заслуговуємо, тому, що ми зовсім не всілі пізнати велику вартість того дару для нас. Коли ми так, його, нашого Шевченка тратимо, остаємо загубленими вівцями, серед народів світу, zagrożеними соромлячим розсіянням по світу, без національного самопочуття, без роду, без пристойної приналежности й охорони від рідних, без чесного характеру. Такими пропадемо ми у вселюдській слоті, як "Івани без імені й роду" коли останемо сліпі на його геніяльні твори, бо забуваємо, - аж соромно сказати, або не дбаємо про те, щоби навчитися Шевченкової української, рідної нам мови і письма. Кажу "ми" - але ж то не ми пластуни, лиш ті українці, - молоді вони чи старі, що в них нема тої свідомости українського роду і нема тої шляхетної гордості, щоби чванитися своїм Шевченковим генієм тим виїмковим великим незвичайним Генієм.

Вони, ці незрячі українці несвідомо і собі на шкоду зривають листок за листком з лаврового листка Шевченкової слави і стають у чергу тих "недолодків", як їх звав Шевченко, що їх він картав за невірність своєму народові, своїй нації, своїй поневоленій Україні.

Українцям, що забувають свою мову, як то давно казалося, "бісурманяться", - з лінивства й безхарактерности відрікаються свого роду, своєї української національности, - не допоможе, не вратує від загуби їхнього роду в чужому морі ні геній Шевченка, ні ніхто у світі. Матиме лиш радість ворог, якому при допомозі відступників вдавалося довгими віками, грубим насиллям нищити український нарід.

4. Заклик до Пластового Братства.

Ось, Друзі Пластуни, звеличайте нашого Тараса Шевченка гарним масовим виступом, поклоніться його кам'яній постаті....., але в думках і почуваннях лелійте справжню ширу до нього пошану, виучуйте і зберігайте його співну українську мову, його живу українську національну свідомість бережіть у собі його над усе люблену, Україну.

Ми, українські пластуни, звеличаймо нашого Генія повненням "Пластового Закону".

С К О Б !

Ваш Дрот .